

VIROILET

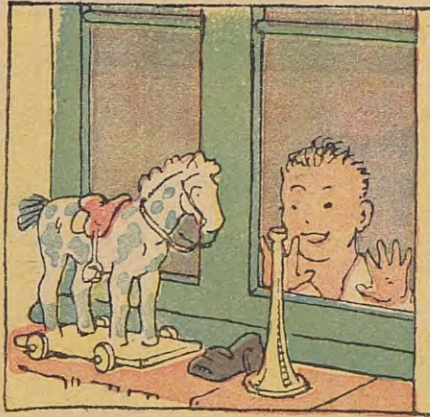
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'ORIGEN DE LA BOTZINA

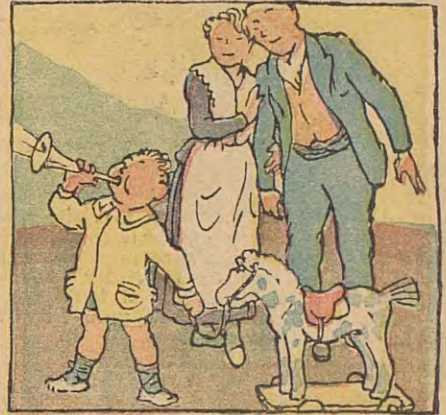
per Junceda

El nen d'uns pobres menestrals, un any va demanar als Reis d'Orient que li portessin una trompeta i un cavall.

I com que era molt bon minyó els monarques no varen tenir cap inconvenient en complaure'l.

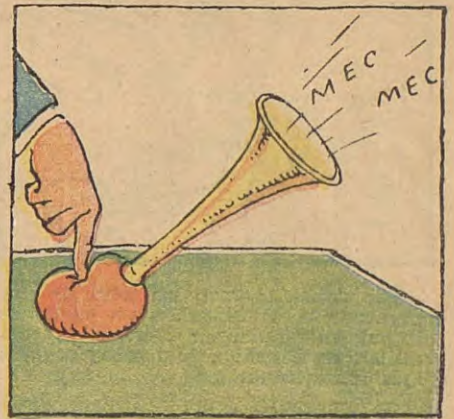
Déu meu, i que li va venir de gust al nen la tal trompeta! Tot el dia la feia sonar. Tenia els veïns desesperats!

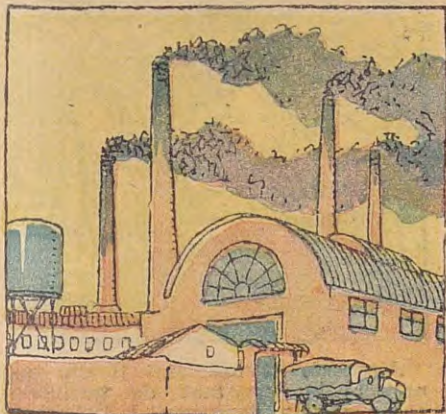
Tant i tant la feia sonar, que les galtes li creixien d'una manera alarmant. Però ell no en feia cas.

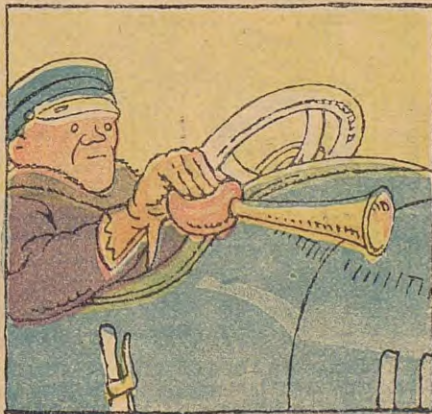
Fins que un dia que va voler atènyer els límits de l'estrència, li fugiren de la cara com una bombolla de sabó...

...i varen quedar enganxades a la trompeta. Oi que és estrany? Doncs encara ho és més, que, apretant-les amb el dit, continuaven fent mec, mecl

El pare del xicot hi va veure de seguida un negoci, va buscar capitalista, va muntar una fàbrica amb tots els ets i uts...

...i va quedar inventada la botzina dels automòbils que avui dia, als que anem a peu, ens dóna la mateixa llauna que donava antany als seus veïns el noi de la trompeta.

Aquest és, ara, un home ric. Però ha perdut irreparablement les galtes. Ja se sap! En aquest món no es pot tenir de tot!

MÉS GROSSES QUE LES ALEMANYES

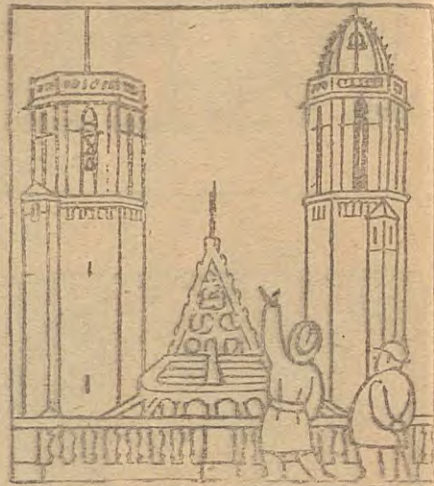
per Apa

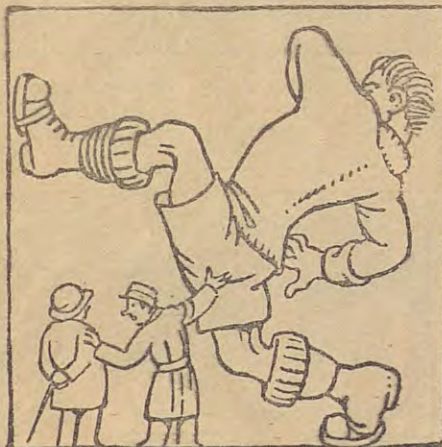
Un barceloní ha rebut la visita d'un alemany. I amb el noble entusiasme del bon ciutadà, s'apressa a ensenyar el més notable de la ciutat amb el natural desig de deixar el teutó bocabadat. Li mostra la Sagrada Família i... res! L'alemany...

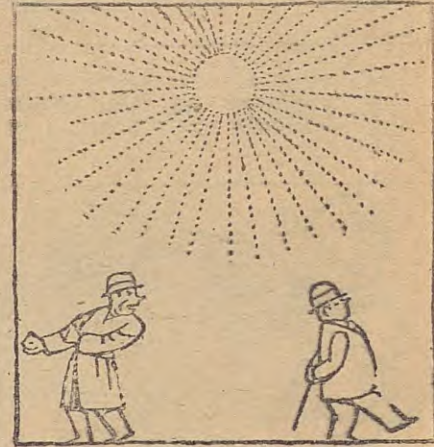
Cercant quelcom de grandios, d'únic, d'espantant, el porta al nostre incomparable Montserrat. Però ni allí el «deutsch» es sent corprès ni admirat, car de tot, absolutament de tot...

...no se'n vol admirar, car diu seriósament que al seu país hi han «famílies» molt més grans. El barceloní el porta a veure la Catedral i tampoc l'estranger es mostra gens entusiasmat. A Alemanya n'hi han de més grans.

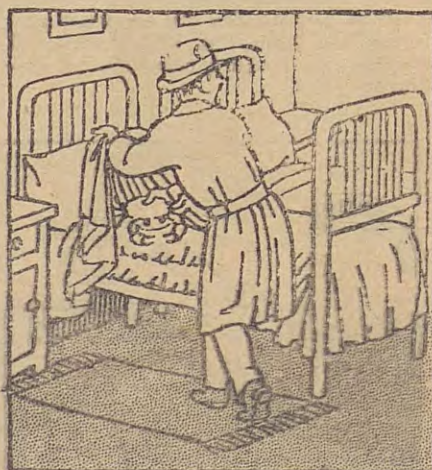
Per deixar-lo amb un pam de nas de sorpresa, l'emmena a un partit de futbol on actuen en Zamora, en Samitier, en Sancho... L'alemany segueix més fret que un gal.

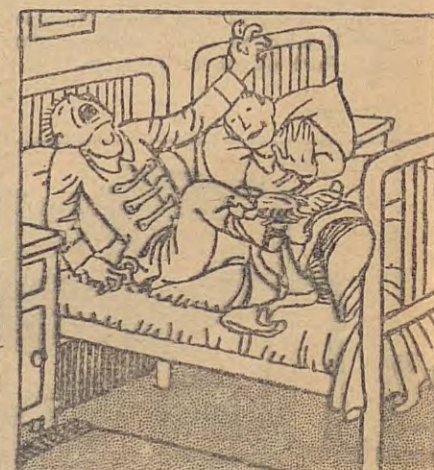
...a Alemanya n'hi ha de més gran. Aquest desprecj indigna de tal manera el català, que en separar-se una estona del visitant, jura venjar-se, i meditant, meditant...

...creu haver trobat la solució. A veure si per fi el teutó reconeixrà la nostra superioritat en alguna cosa! I se'n va al mercat a comprar el cranc més gros; més ben armat que ha pogut trobar.

I abans de l'hora d'anar al llit, el col·loca traçudament sota els llençols del llit del foraster. A la nit, aquest es desperta llençant uns grans crits de dolor. Es que el cranc se li ha arrapat a la cuixa.

Aleshores el barceloní li diu que no n'hi ha per tant de queixar-se d'una picada de pussa. I l'alemany, tot contrariat, ha de confessar—per fi!—que les pusses alemanyes no són pas tan grosses.

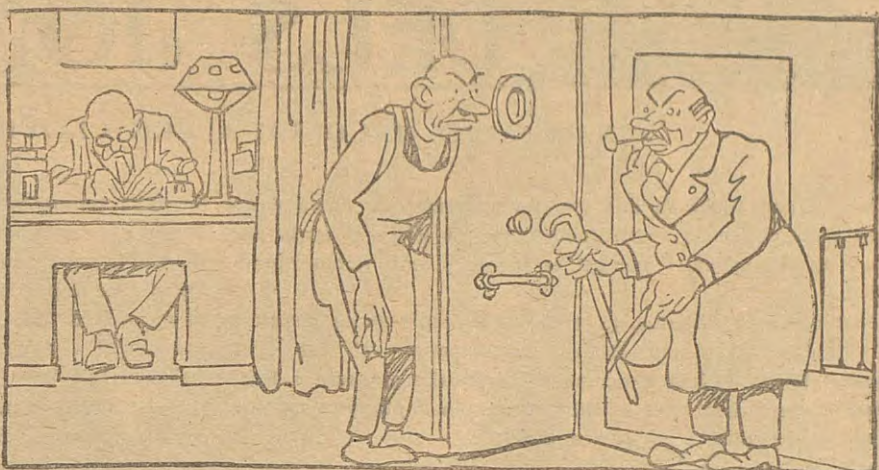
EL TELEFON

INSPIRAT EN AVERCHENKO)

per Cornet

En Marramau era un «pavero» que amb les seves facècies aconseguia moltes vegades fer bullir l'olla.

Un dia, que tenia el ventre prim i, la debilitat el molestava un bon xic massa, es presentà a casa del distingit escriptor Rodamon.—Que hi és, el senyor Rodamon?—Sí, senyor. Passi.

—Sóc en Marramau, fervent admirador de vostè. I com que m'estranya moltíssim no escrigui en els diaris de més circulació de la capital, si vostè vol, jo li proporcionaré...—Entri, entri.

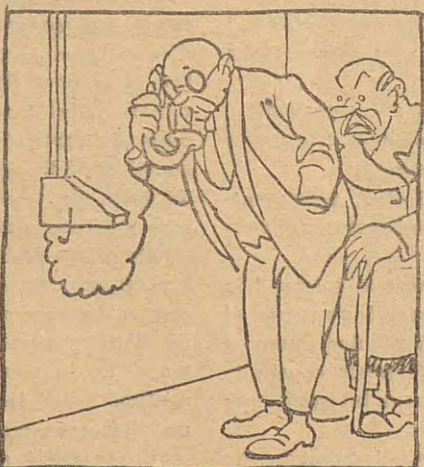
—Doncs, sí, senyor. Si vostè ho desitja, com és de suposar en una persona dels seus mèrits, jo faré acceptar la seva col·laboració en els principals diaris de la localitat. Vol fer el favor.. el telèfon?

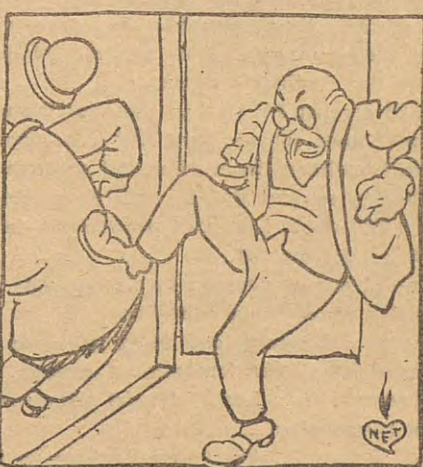
—Centre, centre. El tres, sis, nou... El senyor director de «La castanya cuïta»? Sí? Sóc en Marramau. Desitjo que accepti en el seu periòdic la col·laboració del gran escriptor i distingit amic meu..

...el senyor Rodamon... Acceptat? Gràcies... Diu que pot portar-li tot seguit els articles que vulgui que els hi pagarà a raó de 100 pessetes... Ara sols falta que em dongui vostè la comissió corresponent.

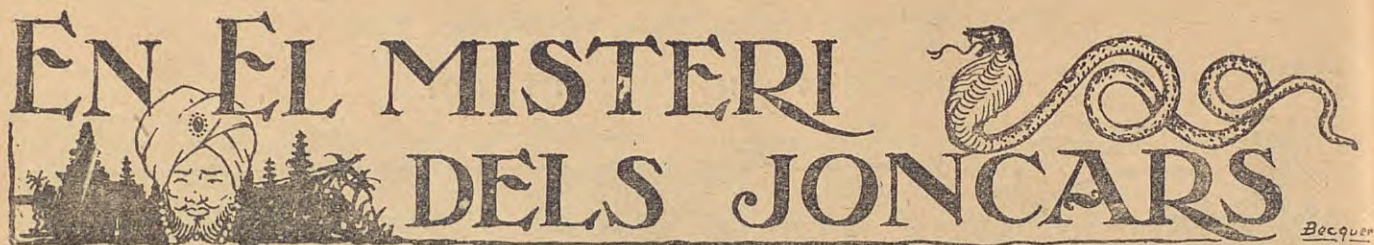

—Permeti'm que ara m'hi posi jo, al telèfon... Centre?... Centre?... No contesta. Centre?... Decididament aquest telèfon segueix espantat! Sàpiga, distingit senyor... seu, que el centre no...

...contesta des del dia de la nevada! Amb això, per pagar-li l'engany que volia fer-me, aquí té la comissió que vostè esperava. I ja cal que fugi depressa, si no vol que avisi un guàrdia.

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

«Jo el convencia de què aquella misericòrdia obee a un sentiment de perdó d'ultratomba, car la Victòria tenia per mort el seu marit, i per tal el planyia, amb noble humanitat.

«Arribarem a Calcuta, jo, cruixit, a despit de la suavitat de l'automòbil i amb desigs de descongir el cos, i el coronel Richard, fent extravagants propòsits respecte a l'actitud que seguiria amb sa filla, si gosava a planye's davant d'ell, de la mort d'en James Burn.

«De Calcuta al lloc on vivia la Victòria no hi havia gaire tros. Jo vaig deixar fer al coronel Richard, encara que sentia una grossa angúnia, per trobar-me complicat en un afer de família, de caràcter sagnant i davant del qual jo no sabia pas què aconsellar.

«Quan arribarem a la casa en què s'havia recollit la dissortada muller de l'enginyer—la pobra malcasada,—la porta estava oberta de bat a bat.

«El coronel Richard féu sonar un xiulet d'argent que duia enganxat a un trau de l'armilla i al so estrident de la llengüeta metàl·lica, aparegué una serventa índia, que en veure al coronel, féu una cerimoniosa salutació:

«—Ah! El senyor! Corro a avisar a la senyoreta Victòria, que treballa al saló verd...

«El coronel va convidar-me a avançar i prompte vaig trobar-me en una habitació espaiosa, decorada amb teles de gust xinès i sembrada de coixins.

«Amic herr X***... Feu-me la mercè de seure, que no deurà tardar en presentar-se la meua filla.

«En efecte; encara jo no m'havia resolt a prendre seient, quan aparegué una dona jove i esbelta, de cabells negres i sedosos, d'ulls profunds i vius, vorejats per una ombra moradencsa, que damunt de la pell bruna, amb certes tonalitats de bronze, els hi donava una lluïssor metàl·lica.

«La cara, escaient i dolça, tenia, però, un aire de franca i encomenadissa pena, un deix de somni interromput, quan era més bell i afalagador.

«Abraçà efussivament el seu pare, el coronel Richard, i em dirigí un esguard de cortesia, al que vaig correspondre amb una inclinació de cap.

«El coronel Richard va donar-se pressa a presentar-me:

«—Aquest senyor, herr X***, ha sigut el meu company i quasi testimoni inconscient del «nostre» drama...

«—Ah, senyor! Jo sóc molt desgraciada!—féu, sanglotant, la pobra dona, i acabant per reclinar la seva testa en les espatlles del coronel.

«—El que et passa a tu, és que vols massa la soletat i la soletat no és bona consellera... El teu caparró s'entrega al conreu del record, que és la pitjor de les plantes, quan el record ha d'ésser forçosament amarg... El senyor coneix ja la teua història i està, des del primer moment interessat per les teves dolors...

«—Senyora... el seu pare, fent-me un honor inmerescut, ha sigut tan amable que m'ha contat una història tan extraordinària que jo estés disposat a oblidar, si l'oblit pot ésser una cosa grata per a vosé...

«Per què oblidar? En les quietuds que em voiten, quan, sola, vaig a recórrer els boscos veïns, el meu cos sembla que

no porti companyia, però dins d'ell hi esvolatreguen els records... He estimat, senyor, en l'edat que és més dolç estimar, i la meua amor ha estat traïda fins arribar al crim... Quan hauria pogut curar del mal d'amor amb un amor nou, la meua fe de cristiana, perquè jo sóc cristiana, senyor, m'ha mantingut el seny i la fermesa de voluntat... I mentres les fulles dels arbres s'amoixen, bellugadisses, al bes de l'aire que les gronxa; mentres el pedruscall rodola sota els meus peus, pedreta darrera pedreta, com si s'empaïessin enjogassades, jo sola, ben sola, amb una soletat que duc al cor, no em sento lligada a cap amor... Oh, si quan menys del meu matrimoni m'hagués restat el consol d'un fill!

«El coronel Richard, que va comprendre que em convenia en el meu estat un descans reconfortador, féu preparar un dormitori, a l'europea, amb abundància de pells, flonges i tèbies, que prometien un bon descans.

«Em semblà que volia estar sol amb sa filla, i com que a la fi ho trobava naturalíssim, vaig exagerar el cansament, per tal de deixar a pare i filla en plena llibertat.

«La meua retirada fou discreta i la gentil Victòria em agradà amb una mirada suau, el meu bon desig.

«Ja en la habitació que m'havien escollit, em fou servit un te al peu d'una finestra, des d'on veia, al lluny, les llums fantàstiques de la gran ciutat índia, plena de vida i moviment.

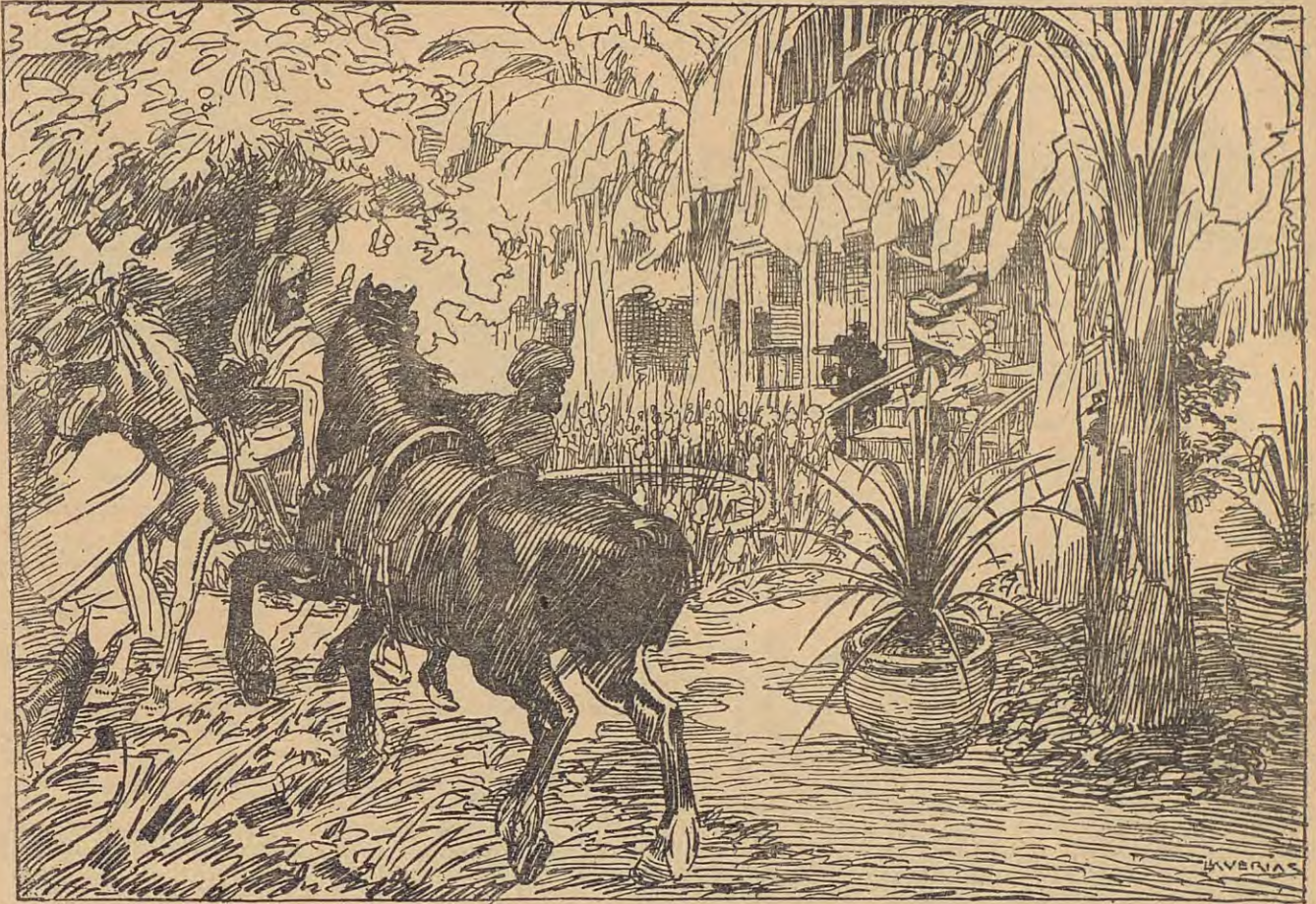
«L'escaflorete de la beguda va calmar la sobreexcitació que em dominava, part per la fatiga i part... per què no dir-ho? per la misteriosa tristesa de la mal-maridada, que em venia de nou, car jo havia estudiat amb preferència, com tots els europeus, més els caïres externs de la vida índia i els carreus dels seus temples mil·lenaris, que aquell cor sense fons, insondable, tràgic, de la raça, feta a les humiliacions, al menyspreu i a l'esclavitut.

«Va entrar-me son i anava a aixecar-me del meu seient, quan per la finestra baixa i ranera al carrer, em semblà veure passar una ombra blanca, que si jo hagués sigut un home poc supersticiós, l'hauria presa potser per l'ànima d'aquell company de viatge que havia deixat lligat a l'arbre el coronel Richard. La mateixa atària, el mateix caminar... Així i tot l'impressió no em fou de durada. Què tenia de particular el pas d'un indi amb capa blanca per aquell lloc? Es a Europa, on es pensa sovint en fantasmes de testa de terrissa, ulls d'espelma i vestit de llenceria, com a recaders dels morts, que pot fer cert respecte la presència d'una ombra blanca.

«L'ombra, demés, va passar lleugera i sense entretenir-se, com si tingués pressa per a anar a posarse al capçal del llit d'algun parent a fi de recordar-li algun deute de miseres, i jo, ja vençut per la son, vaig despullar-me, entaforant-me entre les pells, oblidant tot seguit que hi hagués un altre món que aquell espai reduït on jo reposava.

«Era a mitja nit, que un xiulet esfereïdor va desvetllar-me... Vaig escoltar amb atenció, però a la vibració aguda i penetrant del so cridaner no hi va respondre més que el silenci de la nit.

«A trenc d'alba, em vaig llevar. El coronel Richard, en sentir soroll en la meua habitació, trucà a la porta.

»—Avant!—vaig dir.

»—Bon dia, herr***... Com heu dormit?—féu el coronel, que semblava no haver dormit gaire, però que mostrava el semblant rialler.

»—Admirablement; estava cansat i el repós m'ha sigut molt útil. Si no fos el braç immobilitzat, ja estaria corrent pels volts de la casa.

»—Voleu venir?—féu el coronel.—Jo vos faré de «cicerone».

»Vaig comprendre que em volia parlar, i que segurament m'explicaria el resultat de la seva conversa amb la Victòria. Vaig acceptar.

»En sortir a la porta de la casa, esperaven dos cavalls de raça anglesa.

»El coronel m'ajudà a montar, car a mi m'hauria estat impossible.

»—Vos he triat una euga mansa... Es la que monta ma filla quan surt a passeig... No tingueu cap por.

»Enfilàrem el camí del primer bosc que es veia, i en efecte, la conversa recaigué sobre la rebuda que li havia fet la filla.

»—He de dir-vos, herr***, abans que tot, que la meua filla està molt satisfeta de conèixer-vos. Jo ja li havia escrit de vos, però ha trobat millor l'original que el retrat... Hem parlat llargament... Vos puc ben dir que ni ella ni jo hem dormit... I ha acabat per confessar-me que si bé en James Burn li havia fet molt mal, li desitjava una felicitat a la glòria i que preferia plorar-lo mort, que odiar-lo viu, posar en braços d'una altra dona... Per cert, que, tan bon punt havíem començat a parlar de nostres coses, oírem un xiulet que glaçà les sangs de la Victòria.

»—M'heu dit, pare, que era mort, oi, en James?

»—Per què ho preguntes, filla?

»—Perquè aquest xiulet era el característic que en James feia quan tornava del treball en els primers dies de casats.

»—Bah! Es mort, segurament, a aquestes hores.

»La Victòria va canviar de conversa i ja parlàrem de les coses externes de la casa. La Victòria vol anar ara a Calcuta, perquè diu que allí potser li fugiran certs embassardiments que d'en tant en tant l'esglaien... Mireu... Diria que té por de l'ànima d'en James...

»Seguirem parlant del país i de les seves belleses amb el coronel Richard, a qui no vaig gosar a contar res de l'ombra blanca que jo havia vist... Fóra veritablement en James Burn escapat a la terrible venjança del coronel?

»De retorn a casa del coronel, oírem uns crits esgarrifosos i el vell Richard, posant-se a córrer vers la casa, em digué:

»—Aneu venint, herr***... Juraria que alguna brivia o algun escorçó, ha fet mal a algú dels meus...

»No calia córrer... Vers nosaltres venia una serventa, plorant amargament i donant probes d'una gran aflicció.

»—Què passa, Matana? Que hi ha alguna desgràcia? Que ha pres mal, potser, la senyoreta?

»—Pitjor, senyor!... Correu, correu en direcció al bosc d'abaix... Potser encara els atrapareu, senyor!

»—Però, a qui hem d'atrapar?

»—A la senyora, a la senyora, que se l'emporten uns homes estranys!

»—Què dius ara? Que s'emporten a la Victòria, al consol de la meua vellesa, uns homes?... Perdoneu, herr***, però, us deixo...

»Esperonejà el seu còrrec el coronel Richard i jo, quiet com intranquil, vaig entrar en la casa, on em vaig fer contar pel servei el que havia passat.

»—Ah, «sahib»! Estàvem tranquilament parlant amb la senyoreta Victòria del que faríem avui, de cuina europea, en obsequi vostre, quan s'ha oït de part de fora del carrer, un xiulet estrident, que ha fet estremir a «mem sahib». «Sembla el senyal d'en James Burn! Però no pot ésser...» Així i tot, la curiositat la va fer sortir al peu de la porta...

(Continuarà)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 565. — CARMÉ VIVER.

—M veure, emmi, si saps dir-me un hotel on no et serveixin ni un vas d'aigua?
 —L'«Hotel de ventas», home;
 —...?
 l'«Hotel de ventas».

Núm. 566. — JOSEP CASTELLS.

—Mira, mira, quina dona més grossa.
 —Al meu poble només en tenim mitja.

Núm. 567. — JOAN BAIXAS.

—Oh, què mentiders! Jo he vist com el pintava un home sol, i hi han posat un rètol que diu: «Pintat de nou»!

Núm. 568. — PERE BANAL.

—Papa: que te en aquest peu?
 —Que no saps que el tinc dormit?
 —Però, papà; no sente pas que ronqui.

Núm. 569. — VÍCTOR ARAN.

AL VELODROM
 —Papà: Qui guanya?
 —Home! El que va al davant!

Núm. 570. — JOSEP CASTELLS.

—Vens aquella bandera?
 —Sí.
 —Doncs, sempre que la vegis posada ah dissabte, a l'endemà serà diumenge.

Núm. 571. — JOSEP TEIXIDOR.

—J és ben fresc aquest ou?
 —No, senyora: Encara és calent; tot just és acabat de pondre.

Núm. 572. — DOMENECH PEREZ

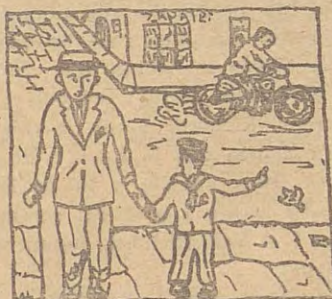
—Només tens aquestes dents, papà? La mamá en té dos parells!

Núm. 573. — JOAN TOLDRA.

—Ja ho saps que en Peret s'ha separat de la dona?
 —S'ha divorciat?
 —No, home! Vull dir que ahir va sortir de viatge.

Núm. 574. — JOSEP M. GIMENEZ.

—Papà: Aquell senyor de la moto deu tenir molt fred, veritat?
 —Per què ho dius.
 —Perque veig que està tremolant

Núm. 575. — JOSEP M. THOMASA.

—Ai, papà: He somniat que queia al mar i que vostè, agafant-me per una cama, m'ha savat.
 —Ja ho veus, si n'has tingut de sort de dormir amb mi.

Núm. 576. — JOSEP PUCHADES.

—Farà el favor d'un bitllet per l'ase.
 —I vostè?
 —Oh, jo li aniré a cavall!

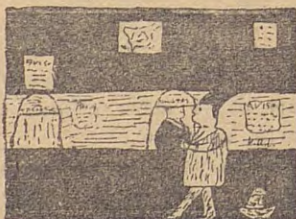
Núm. 577. — JOSEP PALAU.

Núm. 578. — VICENTS ROIG.

UN SENYOR QUE VA DONAR UNA APUNTACIO DE DUES PESSETES A LA SEVA MINYONA

—Mira, Antònia: No hem tret res!
 —No? Doncs, torni'm les dues pessetes!

—De què el voi el bitllet: de primera, de segona o de tercera?
 —Dongu'm'el de primera, que així hi deuré arribar més aviat.

Vell contramestre del «Maria Eugènia» i malaurat company d'En LAU, l'aprenent de pilot de la novel·la d'En Carles Soldevila que publicarem aviat en el nostre setmanari, profusament il·lustrada per En Joan Junceda.

D. Pep espera a un senyó

Passa un gos que va a la rua

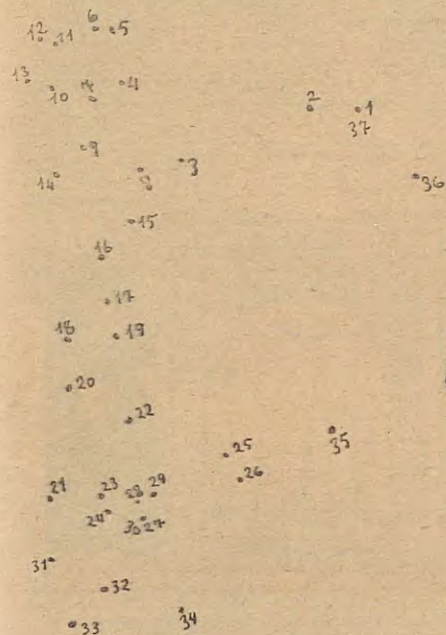

Com que hi ha molta humitat

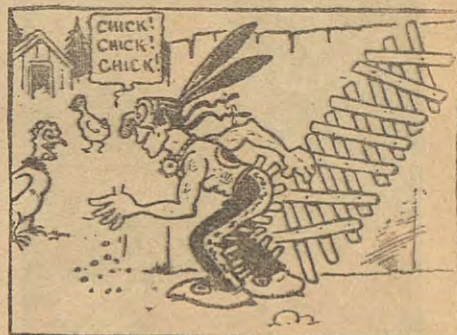
ENTRETENIMENT

FRASE FETA

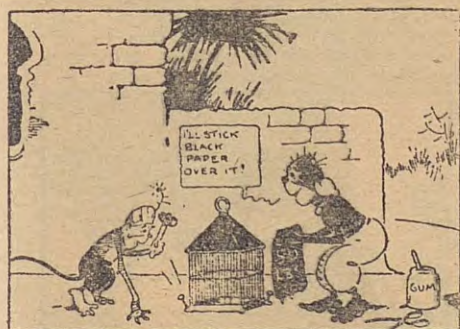
IEROGLIFIC

A l'en ^{FORN} ar
se fan ds

Nou sistema, patentat,

—la veuràs quina brometa.

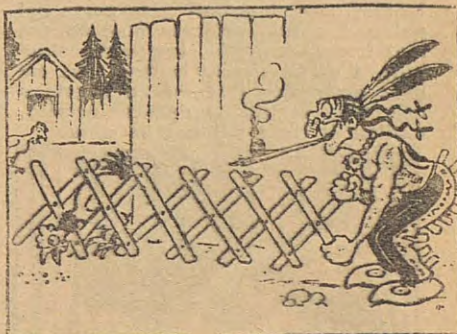
SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT
RODOLINS INCOMPLETS

1.—Sobre un bulto que ha trobat «en Sire-ra s'ha assentat», 2.—Còm que té molta so.neta «hi peta una becaineta. 3.—Pró es desperta al capdavall si es troba que va a cavall».

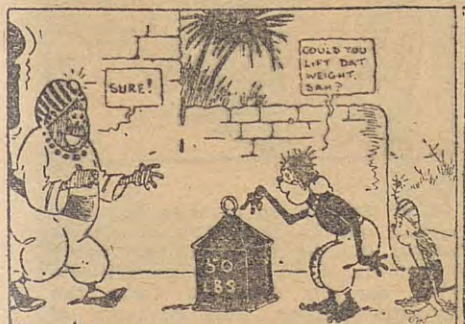
ENTRETENIMENT: Un porc.

FRASE FETA: Donar un cop d'ull.

JEROLIFIC: Prop d'un home descuidad sempre hi trobaràs un gat.

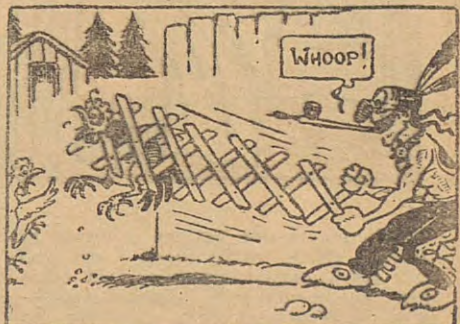
per a caçar un pollastre

—Aixequi això, si és servit.

—Verge Santal S'ha partit!

deixant-lo ben escanyat.

EL PESOL

(Conte d'Anderson, per Lola Anglada)

Una vegada era un príncep que volia casar-se amb una princesa, però tenia d'ésser una princesa veritable. Un dia va ensellar el seu cavall i... hala, cap a córrer mon...

...en cerca de la damisel·la que ell s'havia imaginat. Tot voltant, trobà moltes princeses per maridar però cap d'elles tenia prou dots i condicions per merèixer el tron del seu reialme.

I no en volgueu més de plors en arribar a casa seva sense la princeseta que havia somniat tantes vegades! Prou ja seva bona mare intentava conhortar-lo, però era inútil.

Mes heu's ací que, una nit molt tempestuosa, trucaren a la porta del palau. Era una princesa que, en tan mal temps com feia, implorava aixopluc. L'aigua s'escorria dels seus cabells color d'or i també en degotava dels seus vestits de damasc preciós, mullant-li les sabatoncs de nina.

—«Mare, mare!—cridà el príncep, entusiasmàt.—Aquesta és la verdadera princesa que cerco. Ella mateixa ho ha dit i s'és presentada a casa com per miracle, en nit com aquesta.

—«Es precisament ço que vull saber—féu la mare—si ella és una princesa veritable».

I entrant amb tota cura per a no ésser vista, a la cambra on hom havia preparat el llit destinat a la suposada princeseta, entafurà, amb precaució un pèsol tendre al primer dels set matalassos que hi havia. I sortí de la cambra somrient, satisfeta de la seva ocurrència.

A l'endemà uns gemecs cridaren la atenció de la reina mare i del seu fill, els quals corregueren a la cambra de la donzella desconeguda.—«Ah, senyors!—cridava ella.—No he aclucat els ulls en tota la nit. Dessorra del matalàs...

...deu haver-hi alguna cosa molt dura que m'ha blavejat tot el cos. Estic tota dolorida!».

—«Fill meu—exclamà la reina mare—aquesta és una princesa veritable, perquè a través de set matalassos, ha sofert per la «duresa» d'un pèsol tendre».

I el príncep va casar-se ben convençut que la damisel·la que havia vençut que la damisel·la que havia i delicada. I no va pas penedir-se'n gens, car ella demostrà tenia tan sensible l'ànima com hi tenia el cos.

Lola